

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ήκον κι' είκοσιόν αριθμούμεν χρόνον
μέσα' στην κλεινήν γην τών Παρθενώνων.

Καινούριος χρόνος ένδεκα χίλια κι' ένακόσια,
έλο γιὰ τήν' Ανόρθωσι θά περνούν' ή γλώσσα.

Του μηνός' Απριλίου δευτέρα,
κι' ένας Ρώσος πετᾷ στον αέρα.

Χίλια κι' έξήντα πάντε και μ'έκοντον συγχρόως,
έρχονται γιὰ τόν Στολό τέκνα της Αλδιόως.

Μαυροφόρα Μπούσα πάλι σέ μεγάλο μνήμα ψάλλει.

Ήμπρός' στο πράσινο του μνήμα
θαυμαστών και φίλων βήμα
κουρασμένο σταματά.

Και λαός γεμάτος πόνο
κάθε Μάρτη, κάθε χρόνο,
ρόδ' άπάνω του πετᾷ.

Πάλι θαυμασται και φίλοι,
πάλι πικραμμένα χειλή
μνημοσύνη τήν έλγα
του Τρικούπη τήν παλρά.

Δέν τήν ζέχασαν άκόμα,
και του τάφου σου τό γδυμα
ραίνεσαι μ' έλρες κλωνάρια
και ματιών μαργαριτάρια.

Μά κι' ό πόνος και τό κλάμμα
της πατρίδος είναι τάμμα,
και θυσία κι' άκριθή
της πατρίδος άμοιθή.

Κι' όσο βλέπει τήν όρφάνια
τόσο πλέκει σιγαλά
Ήμπρός' στο μνήμα σου στεφάνια
πιό μεγάλα, πιό πολλά.

Όμιλία τών Ξυλώνων γιὰ τόν Κάζεζερ έπέκνον.

Φ. — Έδώ ποι κουβεντιάσαμε κι' οι δύο μας σαν φίλοι
ήθελες νάσαι Κάζεζερ, βρε Περικλή ψωρίλη,
νάχης πυγμαή Καισαρική, με λόγχαις νά βροντάς;
Π. — Στάσου' λιγάκι νά σκεφθώ...

Φ. — Σκέψου και μ' άπαντάς.

Π. — Έσκέφθηκα...

Φ. — Λοιπόν τί λές;

Π. — Δέν θέλω και πολύ.

Φ. — Τί λές, μωρέ ζωντόβολο;...

Π. — Δέν θέλω, Φασουλή.

Φ. — Φτοθιά γαθής, παλαήνθρωπε και γέννημα μαλάκας...
ποτέ μου δέν έπίστεια πώς είσαι τέτοιος βλάκας.

Δέν θέλεις νάσαι Κάζεζερ;

Π. — Δέν θέλω, βρε κασιδή,
κι' άφησε τά φτυσίματα και πάψε τό βρεσιδι.

Φ. — Δέν θέλεις νάσαι Κάζεζερ με σήχητρα και με θρόνο,
νάχης Ουλάνους έμπροστά και πίσω σου Δραγόνους;
Μπιάσε καλό σου, Περικλή...

Π. — Σου λέω, βρε, και τάλη.

πώς στέμμα Κάζεζερ κι' έγω δέν θέλω' στο κεφάλι.

Φ. — Και τί σ' άρέσει νά φορᾷς;

Π. — Καπέλο, πατριώτη,
κάν χαμηλό καν και ψηλό καθώς του Μιστριώτη.

